

Hái Nụ Hoa Quỳnh Để Vào Tay Nguyễn

Nguyễn báo tin qua: *“Dran mưa tạnh. Mùa Thu đã về, gió đã heo may, và anh ơi hoa quỳnh nở dọc đường đi Cà Beu, Lạc Nghiệp... Anh về có kịp mùa hoa không anh?”*

Tôi hồi âm nhanh: *“Anh về vẫn hẹn bao giờ biển cạn thì anh sẽ về...”*

Tôi không thêm gì sau email đó. Nếu bắt được gió gửi về buồn hiu! Nếu góí được chiều như thếp lụa nhỉ...em thấy lụa Mỹ không bằng Mã Châu, không bằng B’Lao, Hà Đông thì nhất!

Tình yêu Tổ Quốc như người yêu người. Nguyễn chắc không cười mà buồn rười rượi? Tôi nói, tôi nói...toàn chuyện vô thường! Nguyễn thì dễ thương, tim tôi cố định! Ngày đi lính quỳnh, ngày về miền man...Nguyễn ở Dran lang thang hồn mộng, một ngày còn sống, một ngày thấy thừa...may nhờ nắng mưa lấp đầy nhưng nhớ...may mà còn lụa vuốt ve chiều chiều; vuốt cả buồn hiu, vuốt từng giọt lệ!

Bao giờ tận thế? Bao giờ Chúa ơi! Tôi nói ghen lời vì tôi ngoại đạo! Đã là chim sáo thì thôi không về! Biển cạn? Không hề! Ngày về? Không có! Mặt trời mà nhỏ như mặt trăng khuya, chắc tôi sẽ về, chắc tôi sẽ về...

...hái nụ hoa quỳnh để vào tay Nguyễn, rồi nhìn cái miệng Nguyễn cũng là hoa! Hỡi ơi trăng tà, hỡi ơi nguyệt xế, không có tận thế...chỉ có tận tình! Mình ơi anh rất nhớ mình, hàm răng mình trắng, cái nhìn mình xanh...

Trần Văn Lệ